

девица с ангелска хубост, която след като благодарила на коларя за проявената към бедното влечуго добрина, му разказала, че някога била млада дама, която дала обет да посети църквата в Зеефелд.

Краставата жаба, както и обикновената, е символ на плодovitост и се нарежда сред съществата, олицетворяващи еротична страст. Притежавам огърлица от примитивни сребърни жаби, арабска изработка, предназначена за жени, които желаят да станат майки. Затова и в Стария, и в Новия свят създанието се представя като същество, копнеещо за мъжка компания. Така един младеж от Арамзах, което е близо до Катенберг, си стоял на усамотено място край едно езеро и изведнъж изпод водата го погледнало създание, прилично на девойка, но по-скоро на противна крастава жаба. Двамата завързали разговор, който завършил като дружески и любезен, тъй като странното създание говорело изключително добре. Тогава тя, като си помислила, че може да е гладен, го попитала дали не би желал нещо специално за ядене. На шега той споменал някакво печиво, при което тя се гмурнала в езерото и донесла каквото поискал, а той го изял. Така я срещал много пъти и когато си пожелал нещо, без значение какво, тя го вадела от водата. Историята завършва така: въпреки ужасната ѝ грозота младежът се влюбил в нея и ѝ предложил брак, на което тя с радост се съгласила. И в мига, в който церемонията приключила, тя се превърнала в чудно хубава жена, хванала го за ръка и го повела към езерото, в което влезли и „в този живот никой повече не ги видял“. Очевидно тази легенда може да се причисли към народното творчество, свързано с жаби. Според една от версиите след сватбата жабата отива край езерото, отмива грозотата си и се връща като хубавица, придружава жениха в неговия замък и двамата заживяват щастливо.

Притежавам и един много стар сребърен пръстен с крастава жаба – простовато, но артистично гравирани върху хематит или кървав камък. Допреди двеста или триста години тези амулети са били доста популярни.